

Ion Mureșan

Iluminarea marilor construcții

Antologia

Tracus Arte

Ion Mureșan

Iluminarea marilor construcții

Tracus Arte

CHARMIDES

București
2016

Cuprins

Din volumele:

Cartea de iarnă (1981)

Glasul / 7

Frig / 8

Splendidele grădini ale aurului / 9

Un mare hohot de râs / 10

O scară rezemată de un turn / 11

Cât despre frumusețe / 12

Poemul despre poezie / 13

Semnul / 14

Poemul de iarnă / 15

Înălțarea la cer / 21

Autoportret la tinerețe / 24

Izgonirea din poezie / 25

Poemul care nu poate fi înțeles (1993)

Între draperiile experienței / 35

Războiul întrerupt în copilărie / 37

Poetul. Mărturia unui copil / 39

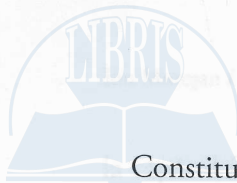
Grup de bătrâni lângă casa poetului / 40

Adu-ți aminte / 41

Primăvara / 42

Orfeu / 43

Poem / 47

Constituirea realului prin uitare / 49

Poem pedagogic / 50

Cântec de primăvară (1) / 51

Eu și înecatul / 52

Portrait d'une femme / 53

Cântec de primăvară (2) / 55

Cântec de primăvară (3) / 56

Dă-ne nouă puterea să plângem / 57

Groapă în aerul altei gropi / 58

Ridurile unei răni viitoare / 61

Poemul care nu poate fi înțeles / 62

cartea Alcool (2010)

Poemul alcoolicilor / 64

Facerea lumii / 66

Opera unor oameni neîndemânatici / 67

Amantul bătrân și tânăra doamnă / 68

Cântec negru / 73

Pahar / 75

Cântec de leagăn / 78

Păpușica / 79

Poem de dragoste / 83

Tunelul / 84

Guleratul / 86

O anumită definiție a poeziei / 89

La masa de lângă fereastră / 90

Mesajul / 92

Speranța / 94

Noi mergem acasă / 97

Acoperișul / 99

Întoarcerea fiului risipitor / 100

I / 100

II (*martorul*) / 102

VII (*o viziune*) / 105

Ci eu singur sub pământ / 107

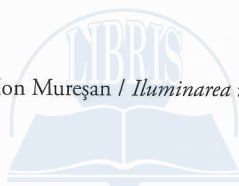
Inedite

Poem / 110

Poem / 113

Rotterdam / 115

Glasilul

Trecea glasilul surorii singur prin încăperi.
Nu vorbesc în numele voluptății dar lucrurile le ating
cum coapse de femeie aș atinge. Căci nu vom fi cruțați
în curând vom avea viziunea unei păsări
deasupra a mari grămezi de fructe.

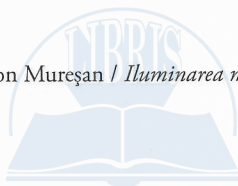
Trecea glasilul surorii singur prin încăperi.
Acest tron întunecat în mijlocul plantației
iar poetul e ca un iaz vânat toamna –
puterea lui e departe de el.

Frig

La granițele memoriei e atâta de frig încât
dacă o lebădă ar fi împușcată
în rană un bătrân ar putea locui.

La granițele memoriei e atâta de frig încât
numai vecinii stau până în brâu în făină de lemn și cântă
numai vecinii – ca niște flăcări verzui.

Splendidele grădini ale aurului

Cu viclenie s-a năpustit frumusețea asupra mea
ca o cățea turbată s-a năpustit frumusețea asupra mea.
Piară fiecare în averea lui – zic eu –
și jucându-mi ochii uscați ca lemnul unui copac trăsnit
la complicate și elegante ceremonii râd în hohote
și recit cântecele stupide.

Cu viclenie s-a năpustit frumusețea asupra mea –
ademenitoare sunt regulile puterii
în rest se poate vorbi de plictis.
Hei cum vom mai întinde lațul veninos
în splendidele grădini ale aurului.

Piară fiecare în averea lui –
mesele sobre două trei fructe exotice pe platoul argintat
și tot atâtea bucurii și tot atâtea cuvinte
mișcările ridicole ale tacâmurilor în aerul închis
și cuvintele încăpățânate care nu se mai decojesc
iar sub fereastra mohorâtă lunecând vedenia veacului:
o terasă de marmoră întinsă cât o câmpie la capătul căreia
abia se mai vede un mercenar din ce în ce mai gârbov
îndepărtându-se
abia se mai aud pașii lui din ce în ce mai străini.

Un mare hohot de râs

Am văzut la petrecere ochi mai roșcați decât blana unei
vulpi
– aceasta despre flecăreala femeilor aceasta despre
flecăreala
femeilor –
rău nu vă fac adevăr nu vă spun
ci îmi port boala: poemul acesta
ca un măr acru în gură.

Am văzut la petrecere ochi mai roșcați decât blana unei
vulpi
– aceasta despre flecăreala femeilor aceasta despre
flecăreala
femeilor.

Despre iubita mea: ea aude sub pământ un mare hohot
de râs.

Ochii ei ca niște băi de nămol părăsite ce
lucesc ca metalul coclit în această seară
pentru dumneavoastră
stimați domni frumoase doamne domnișoare.

O scară rezemată de un turn

La nordul orașului într-o carieră de piatră cântam stingheriți
cântam: îmi amintesc, îmi amintesc pe clădiri fluturau
piei de sălbăticiune
asfințea și începuse să ardă o cârciumă alburie cu flacără
înaltă
și tot atunci primirăm veste
că un copil lunecând printr-o fereastră afară
pluti un timp deasupra unui cartier mărginaș.

La nordul orașului într-o carieră de piatră cântam
stingheriți
aș putea să vă spun povestea unei văduve: o scară roșie
rezemată de un turn
apoi ca un vârtej de vânt și frunze
venea din marginea câmpiei
și-n înserare se auzea un glas
strigând peste întinderi: „Câine, câine...”

Dar cum mă veți crede când nu e mult de-atunci
la sfârșitul uneia din lungile voastre călătorii m-ați găsit
beat lungit pe o masă de sticlă
într-o vale ninsă între munți.

Cât despre frumusețe

Carnea mea carnea mea galbenă
cea mai cumplită venire a iernii te socot.

Puterea mea îmi îngheață mâinile

Puterea mea îmi îngheață inima.

Toate lucrurile cumplite au fost spuse

iară eu o viață întreagă am adus o veste unui prieten:

eșarfele de un roșu spălăcit ale Zeului abia mai adăpostesc
de ploaie și de melancolie.

Carnea mea carnea mea galbenă

cea mai cumplită venire a iernii te socot.

Despre iluminarea marilor construcții

cu lumânările de seu? – Aceasta da.

Cât despre frumusețe: singurul mod de a mă lipsi de ea
stă în a-i săvârși faptele.

iar la ospetele înțelepților sub mesele lor

printre picioarele lor să-mi continui nestingherit

jocul meu isteric cu pietricele albastre.

Carnea mea carnea mea galbenă

cea mai cumplită venire a iernii te socot.